Biografie Rabindranath Tagore

Rabindranath Tagore s-a născut în anul 1861, la Calcutta, într-o distinsă familie bengaleză. Tatăl lui, Debendranath Tagore, a fost un Maharishi (înţelept mistic), reformator al hinduismului. Mama lui, Sharada Devi, avea deja 12 copii, unii chiar căsătoriţi, atunci când Tagore s-a născut.

Educat în cadrul familiei, el primea şi lecţii de engleză. I-a citit pe poeţii bengalezi încă din copilărie şi el însuşi a început să scrie poezii de la vârsta de opt ani. Tagore a fost pentru scurt timp şi la o şcoală britanică, însă educaţia convenţională i s-a părut improprie.

Tatăl său dorea ca el să devină avocat şi l-a trimis în Anglia, pentru specializare. Acolo, Tagore a fost impresionat de conferinţele liberale ţinute de John Bright şi W. E. Gladstone. În 1879 s-a înscris la Colegiul Univesitar din Londra, însă tatăl lui i-a anulat înscrierea, din motive neclare.

În 1883 s-a căsătorit cu mireasa (minoră) aleasă de familia lui, în cadrul unei ceremonii restrânse. Au avut patru copii, iar soţia lui, Mrinalini, a murit la vârsta de treizeci de ani. În 1884, cumnata lui îndrăgită, Kadambari, s-a sinucis. Deja îi dedicase patru dintre lucrările sale şi avea să-i mai dedice încă două. În 1901 a descris-o ca Charu, în "Nashtanirh".

Din anul 1890, Tagore a preluat sarcina administrării bunurilor familiei. Tot în aceeaşi perioadă, el a contribuit decisiv la cele mai importante reviste din Bengal. Primele sale colecţii poetice "Manasi" (1890), "Chitra" (1895) şi "Sonar Tari" (1895) au fost scrise într-un limbaj familiar.

Printre interesele lui manifeste din perioada maturităţii se număra şi reforma socială. În 1901 a fondat Shantiniketan, un centru educaţional (tip ashram), cu scopul de a promova simplitatea şi frumuseţea, în conformitate cu cele mai vechi tradiţii spirituale ale omenirii, cuprinse în filosofia din Vede şi Upanishade.

În 1912, Tagore a vizitat din nou Marea Britanie şi propria sa traducere în engleză a lucrării "Gitanjali" [Ofranda Lirică] a fost publicată sub auspiciile Yeats. A urmat un turneu de conferinţe în Anglia şi SUA, iar faima sa a atins culmi luminoase. Pentru lumea întreagă, Tagore a devenit glasul tezaurului înţelepciunii indiene, iar pentru India şi în special pentru Bengal, el a devenit o adevărată tradiţie vie.

Oriunde întâlnea minţi deschise pentru învăţătura sa înaltă, el o împărtăşea cu simplitate, considerându-se doar un intermediar dator să ofere mai departe această cunoaştere pe care el însuşi a primit-o în dar şi la care toţi avem dreptul prin naştere. Conferinţele sale sunt cuprinse în cartea "Sadhana" (1913) [Conştientizarea Vieţii].

Din când în când, în modul său vizionar, a participat şi la mişcarea patriotică indiană, iar Gandhi, părintele politicii revoluţionare a Indiei, era prietenul lui devotat. Tagore a fost înnobilat de Guvernul Britanic în 1915, însă, după masacrul de la Amritsar, el a renunţat la titlu, ca protest împotriva politicii britanice practicate în India.

În 1913, Tagore a fost distins cu Premiul Nobel pentru Literatură, iar banii câştigaţi i-a utilizat pentru a îmbunătăţi şcoala de la Shantiniketan. Prin 1921, el a înfiinţat şi o universitate alături de complexul şcolar.

În august 1941, Tagore a fost transportat de la Shantiniketan pentru o operaţie. A murit în acelaşi an, chiar în casa în care s-a născut.

Deşi scriitor de succes în diferite genuri literare, el a fost, înainte de toate, poet. Poeziile sale sunt profund spirituale, vii şi naturale. Între cele peste cincizeci de volume de poezie se evidenţiază "Manasi" (1890) [Unicul Ideal], "Sonar Tari" (1894) [Corabia de Aur], "Gitanjali" (1910) [Ofranda Lirică], "Gitimalya" (1914) [Ghirlanda de Cântece] şi "Balaka" (1916) [Zborul Cocorilor].

Tagore este autorul a numeroase volume de proză scurtă şi romane, între care "Gora" (1910), "Ghare-Baire" (1916) [Sălaşul Lumii] şi Yogayog (1929) [Comuniunea]. Pe lângă acestea, a mai scris piese de teatru, drame muzicale şi coregrafice, diferite eseuri, jurnale de călătorie şi două auto-biografii (una la mijlocul vieţii, iar a doua chiar înaintea morţii). De asemenea, el a lăsat numeroase schiţe şi picturi, precum şi cântece, cărora le-a compus el însuşi melodiile.

Întreaga creaţie artistică a acestui mistic înzestrat cu harul profeţiei reprezintă un omagiu adus iubirii divine, absolute, pe care o exprimă prin încercarea sa de a revela întregii umanităţi unitatea din miezul diversităţii.